CONSTELAȚII

ŽIŽEK

SLAVOJ ŽIŽEK

Aţi spus cumva **totalitarism?**

Curtea veche

CONSTELAȚII

Colecție inițiată și coordonată
de
VLADIMIR TISMĂNEANU

Slavoj Žižek

AȚI SPUS CUMVA TOTALITARISM?

Cinci amendamente la (ab)uzul unei noțiuni

Traducere de
VERONICA TOMESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ŽIŽEK, SLAVOJ
Ați spus cumva totalitarism? / Slavoj Žižek
trad.: Veronica Tomescu
București, Curtea Veche Publishing, 2005
ISBN 973-669-093-8

I. Tomescu, Veronica (trad.)

321.64

Coperta colecției de DINU DUMBRĂVICIAN

SLAVOJ ŽIŽEK
DID SOMEBODY SAY TOTALITARISM

INTRODUCERE

Despre antioxidanții ideologici

care-i oferă cititorului nerăbdător o descriere a conținutului cărții și, în același timp, explică de ce „totalitarismul" a fost conceput de la bun început ca o soluție provizorie

Pe pachetul de ceai verde „Celestial Seasonings" se poate citi o scurtă prezentare a calităților sale: „Ceaiul verde este o sursă naturală de antioxidanți, care neutralizează moleculele nocive din organism, *cunoscute sub denumirea de radicali liberi. Neutralizând radicalii liberi*, antioxidanții ajută la menținerea sănătății naturale a organismului." *Mutatis mutandis*, nu este oare noțiunea de totalitarism unul dintre principalii antioxidanți *ideologici*, al cărui rol a fost, de-a lungul existenței sale, să *neutralizeze radicalii liberi* și astfel să ajute la menținerea sănătății politico-ideologice a organismului social?

În aceeași măsură ca și viața socială, lumea academică de astăzi, ce se autointitulează „radicală" este pătrunsă de reguli și de interdicții nescrise; deși aceste reguli nu sunt niciodată formulate explicit, nerespectarea lor poate avea consecințe grave. Una dintre aceste reguli nescrise se referă la ubicuitatea incontestabilă a nevoii de a-ți „contextualiza" sau „situa" poziția: modul cel mai facil de a câștiga automat teren într-o dezbatere este să pretinzi că oponentul nu și-a „situat" corespunzător poziția într-un context istoric: „Vorbiți despre femei — *care* femei? Nu există femei pur și simplu, așa că nu cumva prin această discuție generalizată despre femei, deși aparent imparțială din toate punctele de vedere, avantajați anumite tipuri de femei și le excludeți pe altele?"

De ce această istoricizare radicală este falsă, în ciuda sâmburelui de adevăr pe care, evident, îl conține? Pentru că *însăși realitatea socială de astăzi (piața globală din capitalismul târziu) este domi-*

nată de ceea ce Marx a numit puterea „abstractizării reale": circulația Capitalului este forța „deteritorializării" radicale (ca să folosim termenul lui Deleuze), care, prin însăși funcționarea sa, eludează cu succes unele condiții specifice și nu se mai poate „înrădăcina" în ele. Spre deosebire de ideologia clasică, nu mai este universalitatea cea care blochează mișcarea de părtinire, de favorizare a unui anumit conținut; însăși încercarea de a localiza anumite rădăcini este cea care îngrădește ideologic realitatea socială a domniei „abstractizării reale".

O altă regulă apărută în ultimii zece ani constă în faptul că Hannah Arendt a fost înălțată pe o poziție de autoritate intangibilă, un punct de transfer. Până acum 20 de ani, radicalii de stânga o discreditau, considerând-o vinovată de introducerea noțiunii de „totalitarism", ce reprezenta arma-cheie a Occidentului în lupta ideologică a Războiului Rece: dacă la o conferință de studii culturale din anii '70 erai întrebat cu nevinovăție: „Nu cumva raționamentul dumneavoastră se apropie de cel al lui Arendt?", însemna că ai sfeclit-o. Însă astăzi se pretinde să fie tratată cu respect — chiar și personalitățile a căror orientare fundamentală pare să-i pună în opoziție cu Arendt (psihanaliști ca Julia Kristeva, deoarece Arendt respinge teoriile psihanaliste; adepți ai Școlii de la Frankfurt, cum ar fi Richard Bernstein, din pricina animozității excesive manifestate de Arendt față de Adorno) încearcă misiunea imposibilă de a reconcilia vederile acesteia cu crezul lor politic principal. Această înălțare a lui Arendt este poate cea mai limpede dovadă a înfrângerii teoretice a stângii — a faptului că stânga a acceptat principalele coordonate ale democrației liberale („democrație" *versus* „totalitarism" etc.) și că încearcă acum să-și redefinească (o)poziția în *interiorul* acestui spațiu. Primul lucru care trebuie făcut este, deci, să încălcăm fără teamă aceste tabuuri liberale: *și ce dacă* suntem acuzați că suntem „antidemocratici", „totalitariști"...

De-a lungul existenței sale, „totalitarismul" a fost noțiunea ideologică care a susținut operația complexă de „neutralizare a radicalilor liberi", de garantare a hegemoniei liberal-democratice, prin care critica stângii la adresa democrației liberale era demontată, în ideea că stânga ar fi cealaltă față, „sora geamănă" a

dictaturii fasciste de dreapta. Și este inutilă încercarea de a reabilita „totalitarismul" prin împărțirea în subcategorii (subliniind diferența dintre varianta fascistă și cea comunistă): în momentul în care acceptăm noțiunea de „totalitarism", suntem situați ferm în orizontul liberal democrat[1]. Prin urmare, această carte susține că noțiunea de „totalitarism", departe de a fi o noțiune teoretică eficientă, este un fel de *soluție provizorie*: în loc să ne permită să gândim, impunându-ne să găsim o nouă viziune asupra realității istorice pe care o descrie, ne scutește de datoria de a gândi sau chiar ne *împiedică* intenționat să gândim.

Astăzi, referirile la amenințarea „totalitară" sprijină un fel de *Denkverbot* nescris (interdicția de a gândi), asemănător cu infamul *Berufsverbot* (interdicția de a fi angajat la o instituție de stat) de la sfârșitul anilor '60 din Germania — în clipa în care dai dovadă de cea mai ușoară tendință de a te lansa în vreun proiect politic care să aibă ca scop denigrarea ordinii existente, ți se răspunde imediat: „Oricât de bine intenționat ar fi, acesta va sfârși fără îndoială printr-un nou Gulag!" „Întoarcerea la etică" din filozofia politică contemporană exploatează cu nerușinare ororile Gulagului și Holocaustului ca pe un bau-bau suprem, prin care suntem șantajați să renunțăm la orice angajament radical serios. Ticăloșii liberali conformiști găsesc astfel o satisfacție ipocrită în apărarea ordinii existente: ei știu că există corupție, exploatare și așa mai departe, dar orice încercare de a schimba lucrurile este denunțată drept periculoasă și inacceptabilă din punct de vedere etic, reînviind fantoma „totalitarismului".

Această carte nu își propune să ofere încă o demascare sistematică a evoluției noțiunii de totalitarism, ci încearcă să urmărească mișcarea dialectică de la un sens concret al noțiunii universale la altul, mișcare constituită de ceea ce Hegel a numit „universalitate concretă". În cartea sa *De ce scriu femeile mai multe scrisori decât trimit?*, Darian Leader susține că atunci când o femeie îi spune unui bărbat „te iubesc", de fapt ea vrea să spună unul dintre următoarele trei lucruri:

- *Am un amant* (adică: „Da, am avut o aventură cu el, dar nu are nici o importanță, tot pe tine te iubesc!");

- *Mă plictisești* (adică: „Da, da, te iubesc, totul e în ordine, dar lasă-mă, te rog, puțin în pace, vreau puțină liniște!");
- și, în al treilea rând, pur și simplu *Vreau sex*[2]!

Aceste trei sensuri sunt legate între ele în lanțul raționamentului: „Am un amant pentru că m-am plictisit de tine, așa că dacă vrei să te iubesc, trebuie să fii mai bun la pat." Într-un mod similar, atunci când — astăzi, după dispariția declamațiilor liberale din timpul Războiului Rece care denunțau stalinismul drept rezultatul direct și ineluctabil al marxismului — teoreticienii folosesc termenul de „totalitarism" în sens pozitiv, ei își asumă una dintre următoarele cinci poziții:

- „Totalitarismul" este *modernismul care a luat-o razna*: umple golul lăsat de însăși disoluția modernistă a tuturor legăturilor sociale organice tradiționale. Conservatorii tradiționaliști și postmoderniștii împărtășesc cu toții această noțiune — diferențele dintre ei fiind doar o chestiune de plasare a accentului: pentru unii, „totalitarismul" este rezultatul *inevitabil* al Iluminismului modernist, conținut în însăși denumirea sa; în vreme ce pentru alții, este mai degrabă o amenințare care se va consuma singură dacă Iluminismul nu își pune în practică complet potențialul.
- Holocaustul este crima supremă, absolută, care nu poate fi discutată în termenii unei analize politice concrete, căci o astfel de abordare ar trivializa-o de la bun început.
- Afirmația neoliberală potrivit căreia orice proiect politic radical de emancipare devine inevitabil o formă de dominație și de control totalitar. Astfel, liberalismul reușește să alăture noile fundamentalisme etnice *și* (ceea ce a rămas din) proiectele radicale de emancipare de stânga, de parcă acestea două ar fi în vreun fel „profund înrudite", două fețe ale aceleiași monede, ambele țintind spre „controlul total"... (această combinație este noua formulare a vechii noțiuni liberale potrivit căreia fascismul și comunismul sunt două forme ale aceleiași degenerări totalitare a democrației).
- Afirmația contemporană postmodernă (prefigurată deja în *Dialectica Iluminismului* a lui Adorno și Horkheimer) că totalitarismul politic se trage din concluzia metafizică falo-logocentrică: singura modalitate de a preveni consecințele totalitare constă în a insista asupra golului, deschiderii, strămutării radicale, ce nu poate fi niciodată înglobată în vreun edificiu ontologic închis.
- În final, într-o reacție cognitivistă recentă, înseși studiile culturale postmoderne sunt denunțate drept „totalitare", drept ultima insulă pe care a supraviețuit logica stalinistă de a urma orbește linia Partidului, imună la orice argumentație rațională.

În acest punct este interesant de reținut că până și reacția filozofică „critică", predominantă, în fața liberalismului hegemonic, reacție ce aparține stângii deconstructiviste postmoderne, se sprijină pe categoria „totalitarismului". Doxa politică deconstructivistă sună cam așa: socialul este domeniul indecidabilității structurale, este marcat de un gol sau de o lipsă ireductibilă, condamnat pe veci la o nonidentitate cu sine; iar „totalitarismul", în forma sa cea mai elementară, este concluzia acestei indecidabilități — nu cumva stânga postmodernă reformulează aici, în jargonul propriu, vechea înțelepciune liberală a lui Isaiah Berlin, Robert Conquest & Co.? „Totalitarismul" este ridicat astfel la nivelul confuziei ontologice; este conceput ca un fel de paralogism kantian al rațiunii politice pure, o „iluzie transcendentală" inevitabilă, care apare atunci când o ordine politică certă este identificată direct, printr-un scurtcircuit nelegitim, cu imposibila Alteritate a Justiției — *orice* ipostază care nu sprijină mantra contingenței este etichetată ca potențial „totalitară".

Noțiunea filozofică de *totalitate* și noțiunea politică de *totalitarism* au tendința să se suprapună aici parțial, pe o direcție care se întinde de la Karl Popper la Jean-François Lyotard: totalitatea hegeliană a Rațiunii este percepută ca edificiul totalitar ultim în filozofie. Raționalitatea ca atare este prost văzută astăzi: adepții curentului New Age o condamnă ca fiind o gândire ce aparține „emisferei stângi a creierului", mecanicistă/discursivă; feministele o resping ca pe o ipostază masculină, care se bazează implicit pe opoziția față de emotivitatea feminină; pentru postmoderniști, rațiunea presupune pretenția metafizică la „obiectivitate", ceea ce obliterează mecanismele puterii și discursului, care determină

ce poate fi considerat „rațional“ și „obiectiv“... Împotriva acestui iraționalism pseudostângist ar trebui să invocăm subtitlul unui *écrit* al lui Lacan, „Acțiunea literei în inconștient“: *ou la raison depuis Freud* — sau rațiunea după Freud.

În 1991, după răsturnarea lui Ceaușescu, regizată de nomenklatura însăși, poliția secretă românească, desigur, a rămas operativă, făcându-și treaba ca și până atunci. Totuși, efortul securității de a-și proiecta o imagine nouă, mai binevoitoare, în pas cu noile vremuri „democratice“, a dat naștere unor episoade bizare. Un prieten american, care era la București în acele zile cu o bursă Fulbright, a sunat acasă la o săptămână după sosire și i-a spus prietenei sale că se află într-o țară săracă, dar prietenoasă, unde oamenii sunt amabili și dornici de a învăța. După ce a pus receptorul jos, a sunat imediat telefonul; vocea de pe fir i-a spus într-o engleză cam nesigură că este ofițerul de securitate însărcinat cu ascultarea convorbirilor lui telefonice și că vrea să-i mulțumească pentru lucrurile frumoase pe care le-a spus despre România — i-a dorit o ședere plăcută și i-a spus la revedere.

Această carte îi este dedicată acelui agent anonim al poliției secrete române.

1
Mitul și vicisitudinile sale

în care cititorul va afla cu surprindere că mitul este un fenomen secundar care urmează comediei sociale; drept bonus, va afla și secretul apariției unei femei frumoase

La sfârșitul anilor '60 și în anii '70, în epoca de glorie a marxismului lacanian, mulți dintre adepții francezi ai lui Lacan erau atrași de antiamericanismul acestuia, detectabil mai ales în disprețul său la adresa versiunii ego-psihologice a psihanalizei, ca expresie ideologică a „stilului de viață american“. Deși acești adepți (în mare parte tineri maoiști) percepeau antiamericanismul lui Lacan ca pe un semn al „anticapitalismului“ său, este mai potrivit să căutăm aici urmele unei teme conservatoare clasice: în societatea „americanizată“, comercializată, burgheză de astăzi tragedia autentică nu mai este posibilă; de aceea marii scriitori conservatori, de genul lui Claudel, încearcă să reînvie noțiunea de tragedie astfel încât să-i restituie existenței umane demnitatea... Tocmai atunci când Lacan se străduiește să vorbească în favoarea ultimelor vestigii ale unei vechi autenticități, care de-abia se mai distinge în universul superficial de astăzi, cuvintele sale sună (și chiar *sunt*) ca o îngrămădire de platitudini ideologice. Totuși, deși antiamericanismul lui Lacan reprezintă partea „falsă“ și ideologică a operei sale, există un „sâmbure rațional“ în această temă ideologică: apariția modernismului subminează, de fapt, noțiunea tradițională de tragedie și noțiunea concomitentă a Destinului mitic ce guvernează soarta omului.

Hamlet înainte de Oedip

Când vorbim despre mituri în psihanaliză, ne referim de fapt la *unul* singur, mitul lui Oedip — toate celelalte mituri freudie-

„Ideile sunt pentru obiecte ceea ce sunt constelațiile pentru stele."

Walter BENJAMIN

Ați spus cumva totalitarism? repune în discuție unele concepte dominante în lumea academică actuală, autointitulată radicală, dar pătrunsă, în realitate, de reguli și restricții nescrise. Pornind de la premisa că liberal-democrația se folosește de noțiunea ideologică de totalitarism pentru a-și menține hegemonia, Slavoj Žižek atrage atenția asupra faptului că, în prezent, amenințarea totalitară sprijină un fel de interdicție nescrisă de a gândi, menită a descuraja orice angajament radical consistent. Într-un ritm accelerat, fără a diminua conținutul analizei, Žižek îmbină teoria înaltă cu aspecte ale culturii populare, trecând de la Schelling la *Forest Gump*, pentru a descoperi semnificații și simbolisme ce pun în lumină procese ideologice și psihologice fundamentale, aplicând abil paradoxul și ironia, sub care ascunde analize percutante la adresa Holocaustului, stalinismului sau studiilor culturale. Astfel, ne propune urmărirea unei mișcări dialectice între diversele sensuri concrete ale unei noțiuni universale, lansându-ne o provocare: aceea de a rezista seducției retoricii simpliste și a căuta noi modalități de angajare colectivă.

Slavoj Žižek s-a născut în 1949 la Ljubljana. Este profesor de sociologie și cercetător la Institutul de Sociologie și Filozofie din cadrul Universității Ljubljana din 1979. A ținut cursuri la universități din lumea întreagă, printre care Université Paris-VIII (1982–1983 și 1985–1986), University of Minnesota (1992), Tulane University (1993), Columbia University (1995), Princeton University (1996), University of Michigan (1998). În ultimii cincisprezece ani a participat la peste 250 de conferințe și simpozioane în Australia, Belgia, Brazilia, Franța, Germania, Israel, Japonia, Marea Britanie, România, Spania, SUA etc. În prezent, colaborează cu Institutul de Studii Culturale din Essen, Germania.
Este, probabil, cel mai prolific și de succes post-lacanian, cu peste cincizeci de lucrări publicate în peste douăsprezece limbi, majoritatea operelor sale având un caracter moral și politic, nu doar pur teoretic. Dintre opere, amintim: *On Belief* (2001), *The Fragile Absolute: Or, Why Is the Christian Legacy Worth Fighting For* (2001), *The Sublime Object of Ideology* (1997) etc.

„Slavoj Žižek este unul dintre cei mai originali gânditori politici contemporani, ideile sale desfid conformismele de orice fel și chiar când mă aflu în dezacord cu el, ori mai ales atunci, mă bucur să dau de intuiții mereu diferite și proaspete."

VLADIMIR TISMĂNEANU

ISBN 973-669-093-8

